

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO PŘÁVNÍ

MOCI dne 29.6.2007

Ceský telekomunikační úřad
Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 14.7.07 Klekarova

Praha 26. června 2007

Čj. 32 113/2007-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada“) jako příslušný správní orgán podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává na základě rozkladu podaného dne 24. 4. 2007 společností **ETEL s.r.o.**, IČ 256 30 636, se sídlem Benediktská 2/685, 110 00 Praha 1, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“), ze dne 10. 4. 2007, čj. 63 534/2006-606/X.vyř., ve sporu mezi spol. ETEL s.r.o. a spol. **Telefónica O2 Czech Republic, a.s.**, IČ 60193336, se sídlem Olšanská 55/5, 130 34 Praha 3, do 30. 6. 2006 společnost **ČESKÝ TELECOM, a.s.**, o návrhu spol. ETEL s.r.o. na uzavření dodatku ke Smlouvě o propojení, pro účely přístupu ke službě „Virtuálních volacích karet“ v síti společnosti ETEL s.r.o., po projednání v rozkladové komisi Rady ČTÚ ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.
- II. Náhrada nákladů řízení o rozkladu se žádnému z účastníků řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Společnost ETEL s.r.o., IČ 256 30 636, se sídlem Benediktská 2/685, 110 00 Praha 1, (dále jen „navrhovatel“) podala žádost ze dne 29. 11. 2006 v němž se dožaduje vydání rozhodnutí správního orgánu ve sporu se společností Telefónica O2 Czech Republic, a.s., IČ 601 93 336, se sídlem Olšanská 55/5, 130 34 Praha 3, do 30. 6. 2006 společnost

ČESKÝ TELECOM, a.s. (dále jen „odpůrce“). Předmětem sporu je pak podle navrhovatele návrh na uzavření Dodatku ke Smlouvě o propojení pro poskytování přístupu ke službě „Virtuálních volacích karet“ (dále též „VCC“) v síti navrhovatele. V návrhu uvedla, že mezi navrhovatelem a odpůrcem mělo v období od 10. 8. 2006 do 16. 11. 2006 proběhnout za účelem uzavření uvedeného Dodatku ke Smlouvě o propojení osobní jednání a rovněž došlo k výměně několika emailových zpráv v této věci. Dále sdělil, že ze vzájemné komunikace je zřejmé, že odpůrce nechce s navrhovatelem uvedený Dodatek ke Smlouvě o propojení uzavřít, přičemž již uplynula lhůta, kterou stanoví pro taková jednání § 80 zákona o elektronických komunikacích, a proto se navrhovatel obrací na správní orgán, aby v tomto sporu rozhodl o povinnosti odpůrce uzavřít s navrhovatelem předmětný Dodatek ke Smlouvě o propojení.

Po provedeném dokazování a posouzení věci vydal předseda Rady ČTÚ podle § 107 odst. 10 a § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodnutí ze dne 10. 4. 2007, s následujícím výrokem:

- I. Návrh na vydání rozhodnutí, jímž se odpůrci ukládá povinnost uzavřít s navrhovatelem Dodatek ke Smlouvě o propojení pro službu „Virtuálních volacích karet“ v síti společnosti ETEL, s.r.o., se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že kromě podkladů předložených účastníky řízení vycházel při posuzování věci z následujících skutečností známých mu z úřední činnosti, a to

- Opatření obecné povahy Českého telekomunikačního úřadu čj. 36 876/2006-609 analýza trhu č. A/15/06.2006-23

- Rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu čj. 9244/2002-610 ze dne 19. 3. 2002, doplněné rozhodnutím předsedy Českého telekomunikačního úřadu čj. 14347/2002-603 ze dne 12. 7. 2002, kterým byla nahrazena smlouva o propojení telekomunikačních sítí mezi společnostmi Eurotel Praha, spol. s r.o. (nyní Telefónica O2 Czech Republic, a.s.) a ETEL, s.r.o.

Dále pak konstatoval, níže uvedené skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

„Podle § 127 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Správní orgán při posuzování návrhu vycházel z přesvědčení, že jeho pravomoc k rozhodnutí o dotčeném návrhu vyplývá ze skutečnosti, že jde o spor týkající se otázky existence povinnosti odpůrce uzavřít předmětný dodatek ke smlouvě, tj. zejména otázky existence povinnosti na trhu č. 15, jak je definován výše uvedeným opatřením obecné povahy čj. 36 876/2006-609.

Správní orgán považuje mezi stranami za nesporné, že odpůrce, jakožto podnikatel zajišťující veřejnou komunikační síť, byl s navrhovatelem povinen v souladu s § 79 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednat o předmětném Dodatku ke smlouvě o propojení, ovšem za předpokladu, že by o to byl navrhovatelem řádně požádán.

Správní orgán má, na základě navrhovatelem doložené elektronické komunikace a skutečnosti, že navrhovatel žádal po odpůrci sjednání dodatku ke smlouvě o propojení, která byla nahrazena výše uvedenými rozhodnutími Českého telekomunikačního úřadu, rovněž za to, že požadovaná služba virtuálních volacích karet, resp. původ volání (originace) pro tuto službu, která má být poskytována v síti navrhovatele, je požadována na trhu spadajícího pod mobilní část sítě odpůrce. V době nahrazení smlouvy se totiž jednalo o společnost Eurotel Praha, spol. s r.o., která později přestala existovat a stala se součástí společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s.

Spornou se však mezi stranami jeví samotná žádost navrhovatele o takové jednání. A to jednak z hlediska její prokazatelné existence a jednak jejího případného souladu se smlouvou o propojení mezi navrhovatelem a odpůrcem, tj. zda bylo v předmětné věci komunikováno mezi osobami oprávněnými k tomu smlouvou o propojení.

V souvislosti s výše uvedeným je mezi stranami dále sporná i skutečnost, zda uplynula zákonná lhůta dvou měsíců od zahájení jednání o předmětném dodatku, v důsledku jejíhož marného uplynutí je správní orgán oprávněn do takového jednání na základě žádosti kterékoli smluvní strany vstoupit, a o věci rozhodnout, jakožto o sporu ve smyslu ust. § 127 zákona o elektronických komunikacích.

Hlavním předmětem sporu je potom skutečnost, zda je odpůrce vůbec povinen, bez ohledu na splnění předpokladů shora uvedených, s navrhovatelem předmětný Dodatek ke smlouvě o propojení uzavřít.

Na základě analýzy relevantního trhu č. 15 – přístup a původ volání (originace) ve veřejných mobilních telefonních sítích, dospěl Český telekomunikační úřad k závěru, že tento je efektivně konkurenčním trhem, neboť na něm nepůsobí žádný podnik s významnou tržní silou. V důsledku toho nebyl na trhu č. 15 určen žádný podnik s významnou tržní silou a tedy ani uložena žádná povinnost ve smyslu ust. § 53 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích.

Ke dni vydání tohoto rozhodnutí mají operátoři v jednotlivých veřejných mobilních telekomunikačních sítích uloženu povinnost přístupu pouze v rámci trhu č. 16 „Ukončení volání (terminace)“. Povinnost přístupu je tak správním orgánem stanovena výhradně za účelem ukončení volání (terminace). V tomto řízení se navrhovatel snaží docílit uzavření Dodatku ke Smlouvě o propojení, jehož podstata je založena a věcně přísluší do kategorie původu volání (originace) ve veřejných mobilních telefonních sítích. Takovou povinnost však, jak již bylo uvedeno, mobilní operátoři stanovenu na základě analýz nemají. Rovněž tak povinnost uzavřít smlouvu o propojení či její dodatek s předmětem služby, která spočívá v poskytování původu volání (originace), což je nepochybně i požadovaná služba virtuálních volacích karet, nevyplývá z jiných ustanovení zákona o elektronických komunikacích.

Odpůrci tudíž v tomto správním řízení nelze povinnost uzavřít s navrhovatelem předmětný Dodatek ke Smlouvě o propojení uložit.

Pokud se týká ostatních, shora zmíněných, sporných skutečností v tomto řízení, tj. otázky řádně zahájeno jednání o předmětném Dodatku navrhovatelem a s tím související otázky uplynutí zákonné lhůty dvou měsíců, lze tyto ve světle hlavního předmětu sporu považovat za podružné.

Správní orgán k tomuto tudíž pouze uvádí, že po předložení emailové korespondence navrhovatelem, jež měla doložit zahájení předmětného vyjednávání a s tím související uplynutí zákonné lhůty dvou měsíců pro takové vyjednávání, bylo v řízení pokračováno i přes pochyby správního orgánu o jejich průkaznosti, zejména z důvodu smyslu samotného sporného řízení, tj. z důvodu ponechat možnost přímo odpůrci tyto předložené důkazy zpochybnit, případně vyvrátit. Což také odpůrce udělal a správní orgán se s jeho argumentací v tomto ohledu spokojil.

Z celkového průběhu dokazování v tomto řízení nemá správní orgán zahájení vyjednávání (tj. zejména zaslání Návrhu předmětného Dodatku) vůči odpůrci za dostatečně prokazané. Rovněž ústní jednání, které se navrhovatel v průběhu řízení snažil vyvolat, nebylo s ohledem na požadavek účelnosti a hospodárnosti řízení nařízeno, neboť obě strany měly dostatek prostoru pro svá vyjádření a provedené důkazy má správní orgán za dostačující.

Dokládá-li pak navrhovatel zákonnost svého požadavku postupem správního orgánu, tj. zejména tím, že správní orgán na základě požadavku navrhovatele do jednání vstoupil a toto správní řízení zahájil, jakož i tím, že v přerušném řízení dále pokračoval, čímž navíc údajně oprávněnost požadavku navrhovatele a jeho soulad se zákonem potvrdil, jedná se ze strany navrhovatele o argumentaci zcela nepřipadnou, když správní orgán postupoval jen v souladu se správním řádem, podle kterého je řízení zahájeno dnem, kdy návrh dojde správnímu orgánu. Vedení řízení nepochybně svědčí o zákonnosti návrhu, to však samo o sobě nic nevyovídá o věcné oprávněnosti nebo důvodnosti takového návrhu.“.

Proti vydanému rozhodnutí podal navrhovatel v zákonné lhůtě rozsáhlý rozklad, ve kterém zejména namítá nesprávné posouzení tvrzení a důkazů navržených a provedených jednotlivými stranami sporu a porušení zásady rovného zacházení s účastníky řízení. Konkrétně pak, že se obrátil na správní orgán se žádostí o řešení sporu mezi podnikateli na základě ustanovení § 79 a 80 zákona o elektronických komunikacích, nikoliv na základě existence či neexistence uložené povinnosti na trhu č. 15, že návrh předmětného dodatku byl prokazatelně zaslán odpůrci a stejně tak bylo i řádně doloženo marné uplynutí zákonné lhůty dvou měsíců od zahájení jednání o předmětném dodatku. Zároveň uvedl, že správní orgán neřešil podstatu sporu, to je povinnost odpůrce jednat o propojení a povinnost vyjádřit se k návrhu Dodatku ke Smlouvě o propojení. Závěrem pak s ohledem na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES ze dne 7. března 2002 o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným zařízením a o jejich vzájemném propojení (přístupová směrnice), která dle navrhovatele je přímo aplikovatelná do českého právního rámce požaduje aby v řízení o rozkladu bylo napadené rozhodnutí změněno tak, že odpůrci bude uložena povinnost uzavřít Dodatek ke Smlouvě o propojení pro účely přístupu ke službě „Virtuálních volacích karet“ v síti navrhovatele.

Stejnopis podaného rozkladu správní orgán I. stupně v souladu s § 86 správního řádu zaslal odpůrci, který se k němu vyjádřil dopisem ze dne 4. 5. 2007 a uvedl, že trvá na všech svých tvrzeních a důkazech, které v průběhu správního řízení již předložil, zejména pak

opakuje svůj zásadní argument, že o službu přístupu ke službě „Virtuálních volacích karet“ v síti navrhovatele zájem nemá. Dodal, že trh, jehož součástí je předmětná služba, byl Českým telekomunikačním úřadem shledán jako plně konkurenční, a tudíž není důvod k jakékoli formě regulace, tedy zejména ne k uložení povinnosti odpůrci předmětnou službu navrhovatele odebírat. Je pouze na obchodním rozhodnutí odpůrce, zda a kdy o ní sám projeví zájem. Tento fakt konstatoval odpůrce v rámci tohoto správního řízení i před ním již mnohokrát a proto nechápe, co by bylo předmětem jednání účastníků řízení, kterého se navrhovatel prostřednictvím správního řízení neustále zarputile domáhá. Dodává, že dle jeho názoru správní orgán všechny důkazy, které byly ke zjištění stavu věci pro vydání rozhodnutí potřebné řádně provedl a napadené rozhodnutí těmto zjištěným skutečnostem a provedeným důkazům plně odpovídá. Závěrem uvedl, že na opakované a účelové argumenty navrhovatele nebude již reagovat a navrhuje rozklad v plném rozsahu zamítnout.

S odkazem na uvedené byla přezkoumáno napadené rozhodnutí a veškerý související předložený spisový materiál.

Po posouzení předmětné spisové dokumentace bylo konstatováno, že rozklad není důvodný. V postupu správního orgánu I. stupně nebylo shledáno žádné zásadní pochybení a lze se ztotožnit s výrokem napadeného rozhodnutí.

Konstatuje se, že navrhovatel v uplatněném rozkladu neuvádí žádné nové relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení věci, pouze uvádí námitky, které vznášel již v průběhu správního řízení a se kterými se vypořádal správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí, přičemž je nepochybné, že tyto námitky vyplývají z toho, že rozhodnutí nesplnilo očekávání navrhovatele.

Přesto pro úplnost k věci, a námitkám uvedeným v rozkladu, se uvádí následující:

Předmětem sporu je požadavek navrhovatele na smluvní ujednání o propojení pro poskytování přístupu ke službě „Virtuálních volacích karet“ v síti navrhovatele. Služba VCC je principiálně založena na možnosti účastníka takové služby volbou příslušného přístupového čísla obsahujícího stanovený přístupový kód ke službě (SAC 820 až 829) a kombinaci doplňkových číslic, přistoupit k inteligentní platformě, na které je služba VCC poskytována, a s jejím využitím realizovat koncové volání. V projednávaném případě je tedy ze strany navrhovatele požadováno smluvní ujednání, jehož předmětem by byla realizace požadavku navrhovatele na původ (originaci) volání účastníků sítě odpůrce na službu VCC

a předání takových volání do sítě navrhovatele, za účelem jejich dalšího odbavení s využitím inteligentní platformy služby VCC.

Služba původu volání (originace) pro službu VCC, která má být poskytována v síti navrhovatele, je požadována v mobilní síti odpůrce, čemuž svědčí i to, že v době nahrazení smlouvy o propojení rozhodnutím správního orgánu bylo jednáno se společností Eurotel Praha, spol. s r. o., která byla zrušena bez likvidace a její jmění bylo převedeno v souladu s § 69b obchodního zákoníku na jejího společníka a právního nástupce, kterým je odpůrce.

Vzhledem k uvedenému je tedy nepochybné, že požadavek navrhovatele je nutno věcně považovat za požadavek na originaci volání v síti odpůrce, a je třeba jej proto posuzovat s ohledem na analýzu relevantního trhu č. 15 – přístup a původ volání (originace) ve veřejných mobilních telefonních sítích. Na základě provedené analýzy tohoto trhu vydal ČTÚ dne 27. 6. 2006 Opatření obecné povahy pod čj. 36 876/2006-609, kde konstatoval, že relevantní trh je efektivně konkurenčním trhem, neboť na něm nepůsobí žádný podnik s významnou tržní silou, tudíž ani nebyla uložena žádná povinnost ve smyslu ustanovení § 51 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích.

Vzhledem k uvedenému a s přihlédnutím k tomu, že povinnost uzavřít smlouvu o propojení, resp. její dodatek s předmětem služby, která spočívá v poskytování původu volání (originace), což vzhledem k výše uvedenému je zcela určitě i požadovaná služba virtuálních volacích karet, nevyplyvá ani z jiných ustanovení zákona o elektronických komunikacích, nelze odpůrci v tomto správním řízení povinnost uzavřít s navrhovatelem předmětný dodatek ke Smlouvě o propojení, uložit.

Za dané situace je nutno přisvědčit odpůrci, že je pouze na jeho komerční strategii, zda bude mít o předmětnou službu zájem či nikoliv a zda se na její realizaci a případných podmínkách poskytování s navrhovatelem dohodne.

S ohledem na shora uvedené, námitky navrhovatele týkající se prokázání předložení návrhu Dodatku ke Smlouvě o propojení sítě a dodržení zákonné lhůty dvou měsíců podle § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích jsou v dané věci zcela irelevantní, a proto se k nim správní orgán II. stupně ani nevyjadřuje.

Pokud jde o Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES ze dne 7. 3. 2002 o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným zařízením a o jejich vzájemném propojení (přístupová směrnice), nelze souhlasit s názorem navrhovatele, že je tato

směrnice přímo aplikovatelná do českého právního rámce. K tomu nutno uvést, že transpozice uvedené přístupové směrnice byla provedena prostřednictvím zákona o elektronických komunikacích, a vzhledem k tomu, že v dané věci bylo rozhodnuto v souladu se zákonem o elektronických komunikacích, je nepochybné že bylo rozhodnuto i v souladu s uvedenou přístupovou směrnicí.

K zajištění konektivity „konec – konec“, které se dovolává navrhovatel v závěru uplatněného rozkladu, se uvádí, že v zákoně o elektronických komunikacích je toto upraveno v ustanovení 79 odst. 2 písm. a). Nutno však konstatovat, že z procesního hlediska uložení této povinnosti v rámci tohoto sporného (nalézacího) řízení není možné. Proto se správní orgán věcnými důvody uložení uvedené povinnosti ani nezabýval. Ve sporném řízení se pouze zjišťuje, zda existuje povinnost odpůrce, která by odpovídala nároku navrhovatele, nikoliv však taková povinnost ukládá.

Výrok o náhradě nákladů řízení o rozkladu se odůvodňuje ustanovením § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích s tím, že ze spisového materiálu nebylo zjištěno, že by účastníkům řízení vznikly náklady v průběhu řízení o rozkladu.

S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze odvolat.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

Vypraveno dne: 17.6.2007